အကျဉ်းသား အမှတ် ၄၂၆၇ / စီ

တိုက်ဆိုင်မှု တခုကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃ နှစ်က အကြောင်းခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ အတိအကျပြောရရင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်၊ နံနက် (၆း၃၀) အချိန်၊ အင်းစိန် ဗဟိုအကျဉ်းဆောင်ဆေးရုံပေါ်မှာ သူသေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူသေသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ထောင်အာဏာပိုင်တွေက သူ့မိသားစုဆီ အကြောင်းကြားခဲ့တယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကြားစာရွက်ကိုကြည့်ရင် သူသေဆုံးသွားခဲ့တာ လာမယ့် ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၆ ရက်ဆိုရင် ၁၅ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့အတွေးများ ကျွန်တော့ခေါင်းထဲ ဝင်လာပါတော့တယ်။ တိုက်ဆိုင်နေတာက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း (၃၈)နှစ်၊ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်၊ ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မိုင် ၃၀၀ ကျော်ဝေးတဲ့ ကိုးကိုးကျွန်းကို ပြည်တော်ညွှန့် သင်္ဘောပေါ်အတင်းအဓမ္မတင်ခေါ်ခံရတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားတွေထဲကတယောက်။ ပိန်ပါးသွက်လက်ပြီး ကျွန်းမြေပေါ်ကို အားမာန်အပြည့်နဲ့ တက်ခဲ့သူ။ အင်းစိန်ထောင်အာဏာပိုင်တွေက ပို့ပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်လေးကပဲ သူသေဆုံးသွား ပြီဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံခဲ့တာလား။

တကယ်တော့ သူမသေခဲ့ပါဘူး။ သူဟာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးအကြောင်းလည်း ပြောနိုင်ပါသေးတယ်။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလအတွင်း သူ့အသက်(၁၄)နှစ်မှာ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရဲ့ ဒေးဒရဲမြစ်ရိုးတလျှောက် လှေငယ်လေးတစင်းနဲ့ တော်လှန်ရေး "ဆက်သား" လည်း လုပ်ခဲ့ဘူးတယ်။ နောက်ထပ်သူ့မှာ ပြောစရာတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။လွတ်လပ်ရေး ခေတ်ဦး၊ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုသမိုင်း အကြောင်းတွေ၊ သူ့ရဲဘော် ကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ ကျောင်းသားအခွင့်အရေးအတွက်၊ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတဲ့ သူ့ပုံရိပ်များဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၃-၅၄ ခုနှစ်က ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့ "ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ အဖွဲ့ချုပ်"ခေါင်းဆောင်ဟောင်း၊ ထင်ရှားတဲ့(ဗကသ)များအဖွဲ့ချုပ် အမှုဆောင်၊ သူတို့ခေတ်ရဲ့ ခွပ်ဒေါင်းပျိုတဦး။

ကိုအောင်ဆန်းတို့ ခေတ်က ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်တွေဟာ ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်ဘဝကနေ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင်တယ်။ နယ်ချဲ့ကိုလည်း တိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုလည်းတိုက်ခဲ့တယ်။ သူဟာဦးနု(ဖဆပလ)ပါလီမန်ခေတ်မှာ "ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ"ကို ထူထောင်သူတွေထဲမှာ ပါခဲ့တယ်။ သူ့မှာကြီးမားတဲ့စေတနာနဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒါဘာလည်း။ ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးမကြာခင် လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်တွေစိတ်ဝမ်းကွဲပြီး တိုက်ကြခိုက်ကြလို့ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို အပြီးသပ်ရပ်စေချင်တယ်။ အချင်းချင်း ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ ခေါ်စေချင်တယ်။ ဒါဟာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင်ဟောင်း တယောက်၊ နိုင်ငံရေးသမား တယောက်အနေနဲ့ သူ့မှာရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ်ထားတဲ့ စေတနာ။ ဒါကြောင့်မို့ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၆)ခရိုင် ငြိမ်းချမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲမှာ တက်ကြွတဲ့ ခေါင်းဆောင်တဦးအနေနဲ့ ဦးဆောင်ခဲ့ဘူးတယ်။ သူမသေသေးဘူး။ သူ့မှာ ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် မတ်လ (၂)ရက်နေ့ ဗိုလ်နေဝင်းကစစ်တပ်နဲ့အာဏာသိမ်းမှုကိုသူ့ရဲ့ "ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ"နဲ့ ကရင် အမျိုးသား အဖွဲ့ချုပ်၊ မွန်အမျိုးသားအဖွဲ့ချုပ်၊ လူငယ်တပ်ဦး(ဗမာနိုင်ငံ)၊ လူငယ်များသမဂ္ဂ(ဗမာနိုင်ငံ)၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တို့က ဒီအာဏာသိမ်းမှုကို ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၅)ရက်နေ့မှာ ကိုးကိုးကျွန်းပေါ်ကို ကျွန်းကျ အကျဉ်းသားအဖြစ်နဲ့ ခြေချခဲ့သူ။ အခုလည်း (၂၄)နှစ်အကြာ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၆)ရက်နေ့။ ကျွန်းဖျက်သိမ်းရေး တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့သူ့ရဲဘော်တွေရဲ့ ဂုဏ်ပြောင်တဲ့သမိုင်းကို ပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်။ ကိုးကိုးကျွန်းမြေပုံကိုထောက်လို့ ....

ဒါ ... ရဲဘော်သိန်းကြည်
ဒါ ... ရဲဘော်အုံးမောင်
ဒါ ... ရဲဘော်ချစ်ဆွေ
ဒါ ... ရဲဘော်ထွန်းမြင့်
ဒါ ... ရဲဘော်စိန်ချင်း
ဒါ ... ရဲဘော်မောင်မောင်စိုး
ဒါ ... ရဲဘော်လေးမောင်
ဒါ ... ရဲဘော်ထွန်းဝင်း ... ရှစ်မြှောင့်ကျောက်တိုင်အောက်က သူတို့ရဲ့ အုတ်ဂူလေးတွေ အကြောင်း၊ ဗိုလ်နေဝင်းရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုအောက် သူမရောက်ခဲ့ပါဘူး။ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီရဲ့ အမြင့်ဆုံး "နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်"ဘွဲ့ကိုလည်း ငြင်းပယ်ခဲ့သူ။ (မဆလ) ခေတ်တလျှောက်လုံး ရိုးသားစွာဈေးရောင်းစားပြီး ဘဝကိုရပ်တည်ခဲ့တဲ့ သူ့အကြောင်း ပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်။

"၈၈"အရေးတော်ပုံကြီးအကြောင်းလည်း သူပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများ အဖွဲ့ချုပ် ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူချစ်တဲ့ရဲဘော်တွေနဲ့ သူချစ်တဲ့ "ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ" ကို သူပြန်လည်ထူထောင်ခဲ့ပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင် ဆန့်ကျင်ရေးတရားတွေကို အထက်မြန်မာပြည်စည်းရုံးရေးခရီးစဉ်မှာ သူပြောခဲ့သေးတယ်။ သူ့ရဲ့ သမိုင်းတင်ခဲ့တဲ့ မိန့်ခွန်းတွေဟာ စစ်အာဏာရှင်တွေရဲ့ အရှိုက်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်စေခဲ့တယ်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် အဖမ်းမခံရခင်ပြောခဲ့တဲ့ သူ့မိန့်ခွန်းတွေကို အခုထိကြားယောင်နေမိတယ်။သူ့ရဲ့မိန့်ခွန်းထဲက "ဒီသမဂ္ဂအဆောက်အဦးကို ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဖျက်တာမဟုတ်ဘူး။ အောင်ကြီးဖျက်တာပါဆိုရင် ဦးအောင်ကြီးကလည်း သူမဟုတ်ရပါဘူး။ ဦးနေဝင်းကလည်းသိဟန်မတူပါဘူး။ကျော်စိုးဖျက်ခိုင်းတာပါဆိုရင် ကျွန်တော်တခုပဲမေးမယ်။ (၁၉၆၃) ခုနှစ်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲခေါ်ခဲ့တယ်။ ဆွေးနွေးပွဲပျက်ပြီးလို့ နောက်တ ညလောက်မှာ ဒီသမဂ္ဂတဲကြီးကို ဘယ်သူဖျက်ခဲ့တာလည်း။ ဒီအချိန် တော်လှန်ရေး ကောင်စီထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ကြီးမရှိတော့ပါဘူး။ ကချင်ပြည်နယ် မချမ်းဘောကို ရောက်နေပါပြီ။ သမိုင်းအစဉ်အလာရှိတဲ့

အုတ်အဆောက်အဦး(တကသ)ကိုဖျက်မှ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို ဖျက်ရာရောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တဲကိုဖျက်တာလည်း ကျောင်းသား သမဂ္ဂကိုဖျက်တာပါပဲ။

"၈၈"ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုသမိုင်းကိုလည်းသူဟာ အခုလိုပြောခဲ့ပြန်တယ်။ "ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီခေတ်မှာ ရှေ့တန်းက မားမားမတ်မတ် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတယ်။ အနစ်နာ ခံခဲ့ကြပါတယ်။ဒါကိုကျနော်တို့အလေးပြုတယ်။ ဂုဏ်ယူတယ်။ဒီရဲဘော်လေးတွေ အနစ်နာခံခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲဟာ ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်သေးပေမယ့် အတော်များများ အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ဥပမာ - ကမ္ဘာမှာဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့သေးတဲ့ "ကျောင်းသားတပ်မတော်"လို့ခေါ်တဲ့ ABSDF (မကဒတ) A ဖွဲ့A စည်း ထူထောင်ပေါက်ဖွားလာခဲ့တယ်။ ဒါကိုလည်း ကျနော်တို့A သိA မှတ်ပြုတယ်။ ဒါA တွက် ကျောင်းသားသူပုန်တွေကို ကျနော်တို့ ဦးညွှတ်တယ်" ။

"၁၉၉၂"ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလရဲ့ နေ့တနေ့၊ ညနေခင်း ထောင်မပိတ်ခင်A ချိန်။ ထောင် ဝါဒါတဦးရဲ့"ပုံစံ" ငA ာ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ A ့ဒီနောက် ရိမ်းဂျားကားတစီးဟာ ထောင်ဗူးဝကိုကျော်ပြီး မိန်းဂျေးA ရှေ့ကို A ရှိန်မလျော့ပဲမောင်းပြီး ထိုးရပ်သွားခဲ့တယ်။ A လုံပိတ်တိုက်ခန်းတွေA တွင်း တိုက်ပိတ်A ကျဉ်းချခံထားရတဲ့ ကျနော်တို့နိုင်ငံရေး A ကျဉ်း သားA ားလုံးရဲ့မျက်လုံးများဟာ မိန်းဂျေးရှေ့ကကားဆီကိုရောက်သွားကြပါတယ်။ ကားပေါ် ကခေါင်းစွပ်စွပ်ထားတဲ့လူတယောက်ကို ဆွဲချနေတာတွေ့နေရပါတယ်။သေချာတာက A င်းစိန်ဗဟိုA ကျဉ်းထောင်နဲ့ A င်းစိန်တွဲဘက်ထောင်တွေမှာ ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားရင် နိုင်ငံရေးA ကျဉ်းသားဆိုတာ ပြောနိုင်ပါတယ်။ တွဲဖက်သီးသန့်ထောင်မှာ A ဆောင်(၁)၊ A ဆောင်(၂)နဲ့ ကျွန်းတိုက်ဟာ နိုင်ငံရေးA ကျဉ်းသမားတွေကိုပဲထားတဲ့ A ဆောင်တွေပါ။ ခေါင်းစွပ်ထား တဲ့လူကို နိုင်ငံရေးသမားတွေနေတဲ့ A ဆောင်ဖက်မခေါ်ပဲ သီးသန့်ဆေးရုံဘက်ကို ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ A ်ဒီလူဟာ ခေါင်းစွပ်ထားလို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ လူပုံကချိုနဲ့ ယိုင်ရွဲ့ပြီး ပိန်လှီပါးလှပ်လွန်းနေပါတယ်။

နောက်ထပ်ကားတစီးထပ်ဝင်လာပါတယ်။ ကားပေါ်မှာဂီလာနရောဂါသည် A ကျဉ်းသားတွေ၊ A ရိုးပေါ်A ရေတင်နေတဲ့ ထောင်ကျတွေ ခေါင်းစွပ်စွပ်မထားပဲ ဆင်းလာကြပြီး နောက် "ပုံစံ"ထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ A ရေA တွက်A ားဖြင့် A ယောက်(၅၀)လောက်ရှိတဲ့ လူတွေဟာ"ရဲဘက်"စခန်းပြန်ရောဂါသည် လူမမာတွေဖြစ်ပြီး သူတို့A ားလုံးကို A င်းစိန်(တွဲဖက်) သီးသန့်ဆောင်ဆေးရုံကို ပို့လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကြားထားတဲ့သတင်းများA ရ မနက်ဖြန်ဆို "ကုလသမဂ္ဂလူ့A ခွင့်A ရေးကိုယ်စားလှယ်" မစ္စတာ ယိုကိုတာ A င်းစိန်ဗဟို A ကျဉ်းထောင်ထဲကို လာရောက် စစ်ဆေးမှာဖြစ်တယ်။ ဒီA တွက်ထောင်A ာဏာပိုင်တွေက ထောင်မကြီး ဆေးရုံမှာတင်ထားတဲ့ A သည်းA သန်ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါသည် A ကျဉ်းသားတွေ၊ ရဲဘက်ပြန် လူမမာတွေကို သီးသန့်ထောင်မှာလာဝှက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မသန်စွမ်းတော့တဲ့ A ကျဉ်းသားတွေကို ထောင်ဆေးရုံကြီးမှာ စစ်ဆေးမှုတွေလုပ်တိုင်း ခုလိုလာရောက်ပြီး ဖွက် နေကြဖြစ်တယ်။

နောက်တနေ့မနက် ကျနော်တို့ ရေချိုးဆင်းချိန်မှာ ဆေးရုံဆောင်ဖက်ကြည့်လိုက်တော့ ဂီလာနရောဂါသည်တွေ ရေချိုးနေကြပြီး ဆေးရုံဆောင်A ပေါ်ထပ် စင်္ကြန်လမ်းမှာ A လွန်ပိန်ပါးပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ မနေ့က ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားသူကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေချာကြည့်မှ သူဖြစ်နေကြောင်းသိလိုက်ရတယ်။ နဂိုထဲကပိန်သူဖြစ်ပြီး A ခုလိုရောဂါဖြစ်နေချိန်မှာ ပိုလို့ ပိန်ပါးနေပါတယ်။ တိုက်ခန်းထဲက ရေချိုးဆင်းလာတဲ့သူတွေကို သူနဲ့ဘဝတူ ရဲဘော်များ ဆိုတာသိရှိဟန်နဲ့ ပြုံးပြီးလက်ပြနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့ ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲ"ကိုဖုန်းမော်" နှစ်ပတ်လည်A ထိမ်းA မှတ် A ခမ်းA နားမှာသူ့ရဲ့ ပီပြင်ပြတ်သားတဲ့ ဟောပြောသံတွေကို နားထဲပြန်ကြားနေရသလိုပါပဲ။ A ်ဒီတုန်းကသူပြောခဲ့တယ်။ "ဒီA ရေးတော်ပုံကြီးရဲ့ A ဆုံးသတ်ငA ာင်ပွဲကို ရဖို့ ကျနော်တို့ တော်တော်လုပ်ရဦးမယ်။ ဒီပွဲမှာ ကျနော့A သက်ပေးရ လိမ့်မယ်။ ပေးဖို့လည်းဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ" သူပြောခဲ့တဲ့ စကား။ ကိုဖုန်းမော်ရဲ့နှစ်ပတ်လည် A ခမ်းA နားမှ သူ့ရဲ့ပုံရိပ်များကို ကျနော်မှတ်မိနေပါတယ်။ A ခုလည်းသူ့ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဟာ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးလမ်းA တွက် လာနှုတ်ဆက်သွားခြင်းပါပဲ။နောက် (၃) ရက် (၄) ရက် A တွင်း သူA ပါA ဝင်A ခြား ရဲဘော်ဂီလာနတွေကို ထောင်မကြီးဆေးရုံကို ပြန်ခေါ်သွားခဲ့ ပါတယ်။

၁၉၉၄ ခုနှစ်ကုန်လောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်မကြီးA ဆောင်ဖက်မှာ ရာဇဝတ်မှု A ကျဉ်းသား(လူဆိုးလူမိုက်)တွေကို တွဲဖက်သီးသန့်ဆောင် ကျွန်းတိုက်ထဲပြောင်းရွှေ့ခဲ့တယ်။ ဒီA ကျဉ်းသားတွေထဲကမှ (၈၈) A ရေးA ခင်းမှာပါဝင်ပြီး ဒလ ရဲစခန်းစီးမှုနဲ့ A ကျဉ်းကျသူများဖြစ်ကြတဲ့"ဘဂျမ်း၊ မောင်စိန်၊ လှထွန်း"တို့နဲ့ ကျနော်တို့ရင်းနှီးခဲ့ချိန်မှာ မထင်မှတ်ပဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ "ဘဂျမ်း"ဆိုသူ လူမိုက်ရဲ့စကားကြောင့် ကျနော် ခေါင်းနပန်းကြီး သွားခဲ့တယ်။ ကြေကြေကွဲကွဲလည်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဘဂျမ်းဆိုတာ A င်းစိန်ထောင်မကြီးဆေးရုံ ရင်ခွဲတိုက်မှာ A လောင်းခွဲရသူဖြစ်ပြီး သူတွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ A ဖြစ်A ပျက်တွေထဲက A ကျဉ်းသား A မှတ် ၄၂၆၇ / စီ ရဲ့ A ကြောင်း။

သူသေပြီလို့ ထောင်မကြီးရဲ့ ဆရာဝန်ကြီး "ဒေါက်တာစိုးကြည်"က မှတ်ချက်ပေးပြီးတဲ့A ခါ သူ့ရုပ်A လောင်းကို ရင်ခွဲတိုက်ပို့လိုက်ပါတယ်။ A လောင်းတွေကို ရင်ခွဲရတဲ့ "ဘဂျမ်း"နဲ့A ဖွဲ့က သူ့A လောင်းကိုရင်ခွဲတဲ့A ခါ သူ့ရဲ့A ကြောတွေဟာ ရှုန်းကန်နေပြီး သူ့နှလုံးသားဟာ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်နေ(ခုန်နေ)တုန်းပဲလို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီA ကြောင်းကို သိသွားတဲ့ "ဒေါက်တာစိုးကြည်"ဟာ ရင်ခွဲတုန်းက ပါဝင်ခဲ့တဲ့ A ကျဉ်းသားတွေကို ရဲဘက်စခန်းပို့လိုက်ပြီး A ရေးA ခင်း A မှုကြောင့်ဖြစ်လို့ ရဲဘက်ပို့မရတဲ့ "ဘဂျမ်း"ကို ချော့မော့သိမ်းသွင်းပြီး ထောင်မကြီးA ဆောင်ကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

ဒါဆို သူ့သေဆုံးမှုကို ထောင်ဆရာဝန်က မှားယွင်းသတ်မှတ်ခဲ့တာလား။ တမင် သတ်ပစ်ခဲ့တာလား။ တခုခုတော့ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျနော်တို့သိနေခဲ့တာက ....။ ဒါပေမယ့် ကျနော်တို့နှလုံးသားမှာ သူဘယ်တော့မှမသေပါဘူး။ သူ့မှာပြောစရာတွေA များကြီး ကျန်နေပါသေးတယ်။

A ်ဒါ ....

သူဟာ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်

သူဟာ နိုင်ငံရေးသမားတယောက်
သူဟာ နိုင်ငံရေးA ကျဉ်းသားတဦး ...
သူမလုပ်ခဲ့ဘူးတာ၊ သူမလုပ်ဝံ့တာတခုပဲရှိတယ်။ ရန်သူကိုဘယ်တော့မှ A ညွှတ်မခံခဲ့ဘူး။ ဒူးမထောက်ခဲ့ဘူး ဆိုတာပါပဲ။
A ငံးစိန်ထောင် A ၁ဂဏာပိုင်တွေပို့လိုက်တဲ့ သူ့သေစာရင်း စာရွက်တရွက်နဲ့တော့ သူတကယ်သေသွားတယ်ဆိုတာ ကြောင်းကျိုးမခိုင်လုံဘူး။
ဒါဟာ A သေချာဆုံး A ချက်ပါပဲ။

T.T
ဆုံဆည်းရာမှ ယူသည်။